

## Oostende in de jaren dertig: de Leffingestraat

In de tijd dat Tino Rossi met zijn gekweel de harten der vrouwen beroerde, Maurice Chevalier met een strohoed de wereld toewuifde en Josephine Baker nog geen nest kinderen had, kon je van "d'Oude Statie" tot in Leffinge wandelen, grotendeels door de gelijknamige straat.

Het station van toen, halletempel van industrialisatie uit de vorige eeuw, was één tochtig kot vol puffende rook. Het zag uit op de drie bassins en moest zijn toekomstige doem aanschouwen in 't Zeestation. Langs die kant bevond zich het toen nog ongeschonden plein met pseudo-historische gebouwtjes. 't Waren meestal cafeetjes en "Chambres pour Voyageurs", die later uitdijden tot gelegenheden met mindere faam... Er was ook een tramstatie voor de kustlijnen en voor de autobus naar Veurne.

't Heerlijkste deel lag echter naar 't goederenstation toe, aan de beruchte derde bassin! Een naar carbolinium, pek en andere preservatiegeurende werf, waar toen nog duchtig schepen in elkaar werden getimmerd, te water gelaten en versast.

Mij is het best de helling van Panesi bijgebleven, misschien omdat die het meest geborgen lag tussen de anderen, misschien ook omdat je dàar het best door de gammele schutting heen kon koekeloeren en er een enkele keer ook wel doorheen kon kruipen... Een overigens altijd gewaagd avontuur, omdat je nooit vooraf weten kon ergens met je schoenen in smeer terecht te komen, of een bevlekt pak op te lopen waar je thuis geen uitleg voor wist...

Gans die buurt was een palissadendorp met een spoortje dwarsdoor voor een kwalijk puffend marchandisietreintje. Aan die bassin rondwaren was méér dan een droom... Vaak was het ook een stinkende realiteit bij een regenboogoppervlakte van petroleumderivaten! En opletten mocht je ook, dat je geen rat in je broekspijp kreeg, want aan die krenge was er geen tekort!

Een eindje verder begon dan voorbij het bagagedepot de eigenlijke Leffingestraat, toen nog een rustig geheelverloop met een authentie-

ke "paardenkassei" waarop je uit de doppen kijken moest waar de voeten te zetten... de volkse moeders hadden daar echter weinig last van: naaldhakken waren nog niet algemeen en met klompen hobbelde je enkel wat.

Deze buurt bezat een massa heerlijkheden waarvan nu nog enkele hospitaalgebouwen bestaan en de schuttersgilde St.-Sebastiaan; de "Morre" met het Dispensarium (wat een combinatie!) is ondertussen verdwenen. Van daaruit kon je ook op verscheidene, al dan niet toegestane wijzen naar 't Keuneplein in 't Bosje.

En even voorbij de viaduct had je een weeldespeelplein rond de sprotgang en zijn soms walgelijk riekende "fabriek". Ze zijn meer dan vooruitstrevend geweest indertijd om daartegenover de tennis in te planten.

Een boogscheut verderop lag dan een stuk "Westerkwartier" als uitloper van "Petit-Paris", met een deftig residentieel karakter en dit tot aan "d'Hovetjes", een verwarrend pleintje, aangelegd bij het schoolcomplex Conscience: in mijn ogen van toen een reusachtig geheel. Je werd er binnengeloodst langs de Stuiverstraat, je kwam er jaren later met een levensvisie als "grote" langs de andere kant uit!

Een paar honderd meter westwaarts begon de jungle: straat zonder bestrating over vroegere krekken heen, duidelijk merkbaar sporen nalatend waar vroeger de Catharinakreek was geweest. Jaarlijks moest "de stad" tonnen slakken uit de verbrandingsoven aanvoeren om dit sompig gebied toegankelijk te houden. Voor ons, jeugdige bengels, een heerlijk speelterrein voor marbels en top. Je kon er zelfs geheimvolle tochten onder de straat maken! Hoe het water nog door de riolen wilde stromen is een raadsel, omdat wij er karrevrachten stenen in verspreidden om over het vunzige water te geraken!

Voorbij de pas getraceerde Elisabethlaan begon dan een mooi stuk natuur achter de restanten van de "Batterij van Hamilton" en het oefenterreintje van de "Paardenkoers". En wou je alles van de stad achter je laten, dan kon je de boerenweg op, dwars door de velden tot in Leffinge toe... en niets kon je daar meer storen dan een paar gezellige koeiensnoeten!